

Unirea

DIRECTOR
Dr. AUGUSTIN POPA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRATIA
BLAJ — JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
învoială

REDACTOR:
Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL
Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Foaie bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

In spiritul păcii

Am avut o adevărată bucurie citind numărul mai nou al „Renașterii” dela Cluj (11 X). Confrății încep a scrie civilizată, calm, chiar și atunci când e vorba de „Problema cea mare a unirii bisericilor românești”.

Firește, nu sunt intru toate de acord cu noi, nici cu felul cum a înfățișat problema p. canonic Roșianu cu prilejul congresului „Astrei” la Blaj. La rândul nostru, iarăși, nu putem primi pe deantregul punctul de vedere al „Renașterii”. După a noastră părere, credința și, în consecință, o unire în credință, e o chestiune de convingere, nu de „instinct popular”. Iar la convingere se ajunge cu ajutorul harului divin cerșit fără încetare și prin căutarea sinceră a adevărului.

In parte însă am ajuns la acord. „Renașterea” accentuează ceea ce subliniem și noi: la unire se va ajunge „nu prin violență și nici prin corupție sau vrajbă, ci pe drumul păcii”. Că în toată vremea trebuie să avem o atitudine „desbrăcată de prejudecățile vechi confesionale și evitând discuții odioase și certuri zadarnice”. — In acest spirit suntem gata, ca și în trecut, să privim problema considerând „mai mult realitățile noi ale României întregite”. Noi, ce-i drept, nu prea vedem cum adevărul, prin firea sa etern, universal și neschimbat, ar putea fi pendent de granițele politice ale țării. Totuși, dacă e vorba și de asta, concluzia la care suntem nevoiți să ne oprim este tot cea veche: Roma. Asta nu din prejudecată confesională, ci mânați de glasul sângelui și de porunca marilor interese de viitor ale neamului nostru.

Firește, deosebiri de vederi tot mai rămân încă. Dar esențialul este că am găsit tonul potrivit pentru a putea sta de vorbă creștinește și a căuta adevărul frățeste.

Ne dăm seama însă, că nu dintr'odată se va ajunge la această unitate de metodă și de tonalitate. Se vor găsi totdeauna glasuri stridente, tari cântă alături de cor. Avem neplăcuta datorie de a semnală și cu acest prilej două astfel de „teșiri” neavenite. — In „Jurnalul” dela Craiova (3. X) cineva înseamnă o seamă de prăpăstii „pe marginea instalării noului mitropolit dela Blaj”. Într'un singur articol, autorul reușește să condenseze întreaga istorie a Bisericii creștine, îi lămură constituția, face pomelnicul camplet al tuturor „măcelurilor” și blestemărilor de tot felul îndreptate de Roma, dă gata pe Atanasie Anghel, etc. pentru a încheia categoric, în numele neamului întreg, că nu dorește „o nouă unire și o sintaxă credință”. — Și mai năstrușnic este d. I. Miloia, in „Colț de țară” (4. X) din Timișoara. A fost, românul, la Blaj, la serbările „Astrei”. Și a avut decepții teribile. Nu și-a putut îmbrăca fracul, n'a avut bilete de intrare la sedință, a „rumegat” în gol toată ziua fiindcă n'a găsit mâncare. Iar dacă a sosit acasă, la „scaunul și la masa” sa atât de dorită, gândind în tihnă și purtând din țigară, a dat peste pricina ascunsă a acestei „scârbavnice purtări” a „epigonilor dela Blaj”. Și anume: organizatorii dela Blaj, cu știerea și cu voia, au făcut toate mizeriile cu putință intelectualilor ortodocși și au avut o plăcere să-lămură expunându-i la așa torturi! — Te umflă rădăni în fața unor ineptii atât de stupide. In fond însă ele sunt vrednice de plâns. Arată ce aberații poate produce duhul învătășirii confesionale, ce se potrivește peste plaiurile Ardealului nostru.

Să sperăm, că de acum înainte vor fi tot mai rare astfel de isbucniri. — Să nu se mestece în discuție decât cei cari au ceva de spus. In spiritul păcii. Căutând adevărul. In ton civilizată. Cei cari trebuie să scoți de pe arond. Cu puteri unite!

Intru mulți ani Stăpâne!

Solemnitatea consacării intru episcop a P. S. Sale Dr. Ioan Balan, noul Păstor al eparhiei Lugojului

Ne este proaspătă încă în amintire icoana grandioaselor serbări de intronizare a mitropolitului nostru și jubileul „Astrei” culturale. Foarte curând după acel val de înălțare sufletească, bunătatea lui Dumnezeu a ținut să ne dăruiască un nou prilej de bucurie mare. — Duminecă, în 18 Octombrie, catedrala Blajului a văzut desfășurându-se, în fața altarului ei bătrân, impresionanta solemnitate a pogoririi darului vlădiciei peste noul mare Păstor al eparhiei Lugojului: P. S. Sa Dr. IOAN BALAN, fost canonic în capitul Blajului.

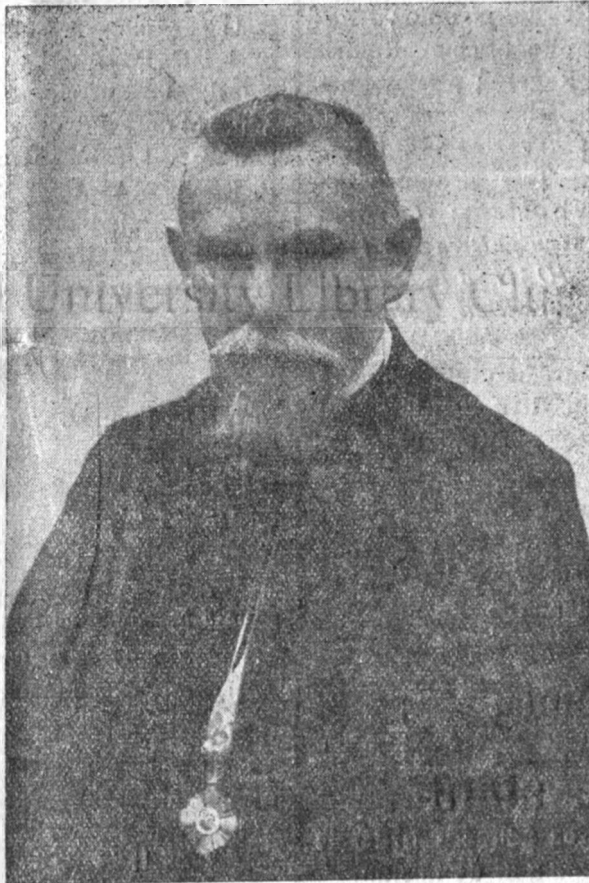
O consacrare de episcop este totdeauna un moment de mare importanță în viața Bisericii lui Hristos. Ea dobândește un nou apostol, purtător al întregului dar al preoției, vestitor cu plină putere și autoritate al evangheliei eterne. De aceea plutește atâta vrajă tainică peste ceremonii pline de adânci înțelesuri cari chiamă harul sfințirii peste noul ales al Domnului. Prin el se dă cea mai sfântă, cea mai sublimă misiune pe care numai Dumnezeu a putut s'o găsească pentru ființa omenească. Chemare și răspundere înfricoșată, în fața căreia se cutremură și puterile îngerești. — Deosebit de mare și de grea pentru un episcop român unit, din zilele noastre. Trăim în mijloc de vâltori și valuri primejdioase isbesc violent pereții Sionului nostru din toate părțile. Suntem puțini și slab înarmați pentru așa luptă. Nădejdea noastră întreagă este, după Dumnezeu, în conducătorii și Păstorii noștri. Prin rugă neîncetată, ei trebuie să coboare mila Domnului peste noi; prin pilda vieții lor, să ne smulgă și pe noi spre faptele sfințeniei; prin iscusința lor, să ne arate drum sigur în mijlocul bejeniei ce ne încunjoară; bunătatea lor să covârșască răuțiile noastre; energia lor să împlinească șovăielile noastre. — Sfântă sarcină și cutremurătoare răspundere!

De aceea nu numai Blăjenii cari se despart de anul din cel mai bun al lor, nu numai

Lugojenii cari primesc un nou și adevărat Părinte, au privit cu sfântă emoție slujba consacării episcopale de Dumineca trecută, ci întreaga noastră Biserică.

Cu emoție și, în același timp, cu adâncă bucurie. Alegerea Sfântului Spirit a căzut asupra

unui om care, după judecată omenească, întrunește toate condițiunile pentru a fi un adevărat „vas ales” al Providenței, un episcop-apostol, un bun părinte și bun Păstor al sufletelor românești resfirate pe acele minunate plaiuri dela marginile apusene ale țării. Are doar garanție o rodnică viață de preoție nepătată, de muncă neîntreruptă, de experiență bogată și multilaterală. Nici unul din domeniile de activitate bisericească nu-i este străin. Studii teologice strălucite, administrație bisericească, pastorație în capitala țării, conducătorul seminarului teologic, deputat în Parlament, iar mai pe urmă harnic muncitor la codificarea dreptului canonic oriental în capitala lui

Excelența Sa Dr. IOAN BALAN
noul episcop al Lugojului

Petru: așa se înfățișează drumul străbătut până acuma, mereu și exclusiv în slujba Domnului. Peste tot și pretutindeni a dus seninătatea spiritului împăcat cu Dumnezeu, o putere și dor de muncă niciodată obosită, o bunătate niciodată desmințită.

Creдем tare, că Dumnezeu a rânduit, cu adânc înțeles, această școală a vieții așa, pentru ca Acela care merge acum, suflet din sufletul românesc și roman al Blajului nostru, să poată fi acolo, în vlădicia Lugojului, adevărată făclie a adevărului etern, turn de țarie a Sionului nostru și bun Păstor al turmei cuvântătoare care îl așteaptă cu bucurie multă și cu speranța sigură a faptelor mari cari li vor trece numele cu slovă de aur în cartea istoriei noastre.

Cu această nădejde, rugăm pe Dumnezeu să binecuvinteze strădanile noului episcop, căruie li zicem din inimă: Intru mulți ani Stăpâne!

Cilpe sfinte

La ora 8 1/2 clopotele catedralei cheamă prelung, cu dangăt duios, lumea la sf. slujbă. Dela mitropolie, înalții ierarhi: Alexandru, mitropolitul Blajului, Iuliu, episcopul Clujului, Alexandru al Maramureșului cu noul ales al Lugojului, precedați și urmați de un lung convoiu de preoți și mireni, se îndreaptă, pătrunși de solemnitatea momentului, spre catedrală.

Aci, după rânduiala tipicului, se dă o întâia binecuvântare, după care arhieriei îmbracă odăjdii pontificale, și actul sfânt își urmează cursul. Noul ales, purtat de canonicii lugojeni Brinzeu și Jenea, face prima închinare: »*Aduce-se iubitorul de Dumnezeu, Alesul IOAN, să se hirotonească episcop al cetății de Dumnezeu păzite a Lugojului*«. La care cuvânt Mitropolitul întreabă: »*Ce ai venit aici a cere dela noi?*« Ca să capete răspunsul: »*Eu Ioan, ales al Prea Sfintei Episcopii a Lugojului, să mă hirotonească de mâinile Tale*«. Și iar întreabă Mitropolitul: »*Ai adevărință despre numirea Ta canonică din partea Sf. Scaun apostolic al Romei?*« Răspunde Noul Ales: Am. Poruncește Mitropolitul: »*Să se cetească!*« Ceeace se și face, unul dintre diaconi (păr. Rațiu dela Lugoj) cetind originalul latinesc, iar celalalt (păr. Todoran dela Blaj), cetind tălmăcirea românească.

Se prezintă apoi, rând pe rând, și celelalte scene ale hirotonirii întru episcop: Noul ales cetește cele trei mărturisiri de credință; făgăduiește ascultare canonică Pontificelui Roman și mitropolitului, credința Regelui; primește badernița dela unul dintre arhieriei, iar toiagul dela mitropolit, cu indicația: »*ca să paști turma lui Hristos cea incredințată Ție*« și numai decât acelaș rostește grav, sărbătorește: »*Cu vrerea Tatălui, cu ajutorul Fiului și cu puterea Spiritului Sfânt, înalță-se onoratul IOAN dela onorata preoție la marita episcopie, poruncind, poruncești poruncește, Stăpâne Sfinte...*« In acordurile cântării: Întru mulți ani, și după sărutul frățesc al arhieriei, intră cu toții în altar, unde și noul Ales se îmbracă în ornate episcopicești. — Se începe sf. liturghie.

La »Sfinte Dumnezeule« doi clerici împart luminări lumii din biserică. Se apropie momentul sublim al consacării, căreia îi premerge încunjurarea altarului în cântările domoale ale

corului: »Sfinților martiri« și »Isaia dăntuiește«. Cu sfârșitul acestora, mulțimea credincioșilor ingenunchiază, pătrunsă de fiorii tainei ce se săvârșește în altar prin ruga și punerea mâinilor celor trei ierarhi hirotonisorii. Isprăvite ceea de isprăvit, noului arhieriu i-se dă omoforul, inima și crucea, în care vreme se face și adevărea obștească: *Vrednic este!* — De aci încolo s. liturghie continuă obișnuit slujbei arhiericești, nouhirotonitul celebrând ca liturghisitor principal. Răspunsurile le-a dat, cu multă artă, corul catedralei de sub conducerea păr. C. Cherebețiu.

La sfârșitul stinței liturghii Mitropolitul, într'o cuvântare plină de miez dogmatic-pastoral, zugrăvește icoana slujii ideale a Domnului, răspunzându-i Preasf. Ioan al Lugojului mișcat și mișcător¹⁾. — Ceriul să-L abă într'a sa pază!

Asistența

Pe lângă toată rezistența cordonalului de cercetași de sub comandă prof. Victor Crețu, catedrala a fost fixată de lume, cât sta să se calce om pe om. Cu neputință să se facă un catastră al tuturor. Doar' dacă reținem câteva nume: păr. prepozit și vicar general Iacob Popa; păr. vicar general Dr. V. Macaveiu; părinții canonici: Roștanu, Dr. Sâmpăleanu, Moldovanu, V. P. Pop și Dănilă. Apo. dd. Valer Roman, f. subsecretar de stat; A. P. Bănuș, f. prefect; Dr. A. Rusu, notar public (Orăd), Cernău, maior (Lugoj); Dr. Moldovan (Mediaș); S. Găzdavu, prefect județean (Blaj); Dr. C. Negrea, Dr. Poruțiu, Dr. Maior, prof. universitari (Cluj); Mica primpretor (Blaj); Șt. Pop, N. Pop. Iuliu Maior, dir. de școale sec. (Blaj); P. Gh. Fireza S. I. (Totești); P. Taillez S. I. (Paris); P. Flavian, A. A. (Beiuș); (Romul. Stoica, prot. (Lugoj); Pavelonia, prot. (Orăștie); Ciurmașiu, prof. (Orăștie); Dr. Baicav, medic (Blaj); păr. Horvath (Bacurești); păr. Sebastian (Ploești); Neamțu, dir. penitenciarului din Aiud; păr. I. Dredeșian (Tg. Mureș); Baroș, colonel în retragere (Arad); păr. Dr. Stan, prof. de teol. (Oradea); păr. Dr. Lemenyl, prof. de teol. (Cluj); Bazil Ciura, notar public (Sighișoara); Dr. E. Chețianu, f. prefect (Târda); Dr. C. Pop și Dr. E. Todoran, avocați (Sighișoara); M. Găzdac, prof. (Târda); Corpurile profesoriale

¹⁾ Amândouă cuvântările le dăm și noi într'altă parte a numărului de față. — (N. R.)

ale tuturor școlilor din Blaj; Surorile Congr. Maicii Domnului, cu Superioarele lor; un grup de ziaristi (Tiberiu Vornic; Ionescu; ș. a.) elevii și elevii din clasele superioare ale liceelor locale; rudeniile Preasf. Ioan; treizeci de delegați ai Teișului nașterii noului arhieriu, și altă lume fără număr.

Recepții și banchet

Se țin la Castelul Mitropolitan. Între corporațiile cari omagiază pe Psf. Ioan al Lugojului, cea dintâi este Ven. Capitlu Mitropolitan a cărui sentimente le exprimă păr. prepozit și vicar general Iacob Popa. Urmează imediat capitlu lugojan (vorbeste păr. Brinzeu, vicar capitular); prefectura jud. Târnava Mică (S. Găzdavu); primăria Blajului (Gr. Pădureanu); Agru local (Dr. Baican); școlile Blajului (Șt. Pop); Uniunea Femellor Române (dna Hopârțeanu); colegii de școală ai Preasf. (A. P. Bănuș); comuna Teiuș (P. Gruța); presa (Dr. Elic Dălașu), pentru fiecare grup înalțul ierarh având potrivitul cuvânt de mulțumire. — La banchetul ce a urmat după aceea s'au rostit mai multe toasturi prilejite de evenimentul zilei.

Vlădicul Ioan

Căutând prin vechile mele hârtii, am găsit, *Prea Sfinte Vlădico* și iubite Părinte Ioane, o scrisoare din partea-ți trimisă mie tocmai acum zece ani. Citiseși cartea mea »*Plata din capul unghiului*« și îmi arăta, cu libertatea unei inimi calde și preoțești, ce fel ai găsit-o și ai simțit-o.

Scrisoarea P. S. Tale mi-a fost, când mi-ai trimis-o, și îmi este mai cu seamă azi, deosebit de dragă și de prețioasă. Vorbești, în ea, despre P. S. Ta cu atâta frumoasă modestie, încât nu este mirare pentru mine că Dumnezeescul nostru Stăpân a binevoit să facă cu P. S. Ta ceea ce face, la ospățul din Sf. ta Evanghelie, cu comeseanul cel zmerit: »*Când ești poftit, du-te și te așează în cel din urmă loc, așa încât, când va veni cel ce te-a chemat, el să-ți zică: prietene urcă-te mai sus. Atunci vei avea cinste în fața tuturor mesenilor ce sunt cu tine*«. Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos

Foiața »Unirii«

Apostolie sfântă

Cuvânt rostit la deschiderea adunării generale din 26 Sept. 1936 a Reuniunii de misiuni din eparhia Maramureșului

de canonic **Ludovic Vida**
preș. Reun.

Cu adânc și sincer regret suntem nevoiți să constatăm zi de zi sbuciumul sufletesc al omenirii de astăzi în căutarea fericirii. E o fatalitate tristă, că omenirea a pierdut busola sigură pentru a putea ajunge la fericire. Și în urma propagandei întinse a diferiților dușmani ai sufletelor, caută fericirea pe căi greșite, cari duc nu la scopul dorit, nu la mulțumire, pace și bună înțelegere creștinească, ci la nenlăște, dușmănie, ură și chiar război între frați.

Ne este doar' cunoscută tuturor înțelegerea propagandei bolșevice în diferite țări, care propagandă a urei de clasă, a disordinii sociale, tulbură atât de mult sufletele, încât deslănșulește chiar și războiul civil cu toate ororile și neputerile. Știm cu toții stările dure-roase din Spania — odinloară atât de creștină și catolică —; din Franța, care e pe cale s'o urmeze, tolerând în fruntea sa un guvern so-

cialist-comunist; din Germania, care încearcă introducerea păgânismului; din Palestina, care de asemenea e terenul unui război civil, pângărind astfel zi de zi și locurile cele mai sfinte, unde a trăit și a murit Mântuitorul nostru Isus Hristos.

Dar ce să vorbim de alții? La noi în țară, — unde în stema țării noastre e înscrisă deviza: »*Nihil sine Deo*« și ne batem pieptul, că suntem creștini — luincăm tot mai mult pe panta indiferentismului religios. Și de aici până la necredința crasă nu este decât o jumătate de pas. Repaosul dominical este lege numai pe hârtie. De fapt adunările, congresele, târgurile și expozițiile sunt fixate pe timpul sf. Liturghii. Toate manifestările spiritului românesc, ca literatură, artă, cinematograful, ș. a. m. d., tind să trezească numai dragostea și cultul trupului, sufletul rămânând cantitatea neglijabilă și neglijată.

Dacă la toate acestea mai adăugăm propaganda întinsă, ce se face prin cărțile, revistele, și gazetele rele și nu pierdem din vedere nici faptul că tineretul, după ce a părăsit băncile școlii primare, în vârstă cea mai periculoasă, dela 14—18 ani, începe să se considere independent și nu mai cercetează regulat sf. biserică, pierzând astfel contactul și supravegherea preotului, — conducătorul lui sufletesc, — iar studiul religiei se scoate

cu încetul din școlile secundare; și în urmă, dacă mai considerăm activitatea febrilă a diferitelor societăți subversive (francmasonerie, ateism, bolșevism șcl.), atunci, și numai atunci vedem, că unde am alunecat.

Deci răul este general și opoziția față de el și munca pentru combaterea lui este datorința de conștiință nu numai a fiecărui conducător, ci și a fiecărui membru al bisericii. Căci nouă tuturor ne sună glasul de chemare al bisericii: îndărăpt la umilul, săracul și blândul Mântuitor din Nazaret! Fiindcă altcum pierim. Căci nu este mântuire fără numai prin Domnul nostru Isus Hristos (Fapt. Ap. 4 4).

Reuninnea noastră, conștie de înalta sa menire spirituală în viața poporului nostru credincios: de a restaura toate în Hristos (Plus X) și de a întrona din nou pacea lui Hristos în împărăția lui Hristos (Plus XI), în anul trecut a dezvoltat o activitate și mai vie, decât mai înainte. S'a arătat neobosită în apostolia ei, fiind delat 26 Septembrie 1935, ultima adunare generală până azi, *misiuni sfinte de câte 5—8 zile în 67 parohii și filii*. Munca și stăruința muncitorilor spirituali a avut răsplata în faptul că nu numai că au fost primiți și ascultați cu drag, ci în multe parohii sau filii, în urma acestor misiuni, n'a rămas nici un credincios, ajuns la anul pri-ceperii, nepovedit sau necuminecat.

a răsplătit în frăția ta pe muncitorul harnic, credincios și deapănuri fără pretenții personale pe care îl cunoștii de un sfert de veac. Ești azi vlădică din neamul nostru românesc, pilda bărbăției creștine și îndreptarul credinței celei nemincinoase.

Prea Sfinte Stăpâne și iubite frate! În grele vremuri cade arhieria și păstoria Vlădiciei tale. Sufli în jurul nostru și prin ferestrele casei noastre vântul cel rău și cel omoritor al apostaziei. Credința integrală, credința făcătoare de minuni în Minunea Sf. Ierifeinic, e târguită și sofisticată. Te bucurai cu înduioșătoare bucurie, acum zece ani, citind *Piatra din capul unghiului*... O, amice! De ce entuziasmul din inima P. S. Tale, n'a cuprins și inimile celor din Biserica mea!...

Dar lăsând peste toate aceste dureri, vâlnul desăvârșitei încrederi în înțelepciunea și în Pronia Stăpânului-a-toate, să ne veselim duhovnicește că a pus pe capul tău cunună de pietre scumpe!

Te duci în Lugoj să continui, cu blândețe și cu energia P. S. Tale, opera de evanghelică blândețe și de sfântă energie a celui ce este astăzi Mitropolitul Alexandru.

Îngăduiește, Prea Sfinte, să-ți întorc — cu și mai multă dreptate! — ceea ce îți scriai acum zece ani: *Dee-ți Domnului sănătate sufletească și trupească pentru arătarea mântuirii celei din veac... ca să poți vărsa, din mireasma sufletului tău, în cât mai multe suflete: tăria în credința învierii și frica de ziua Judecării!* *)

Gala Galaction

Un convertit, — episcop catolic. Acest fericit e Msgr. *Henry John Poskitt*, numit de Sf. Părinte episcop de Leeds. Noul ierarh a fost ordonat preot anglican în 1911. Până în 1915 a activat ca pastor anglican. În acel an, după mărturisirea crezului roman, a început să studieze teologia. La doi ani după aceea a fost hirotonit preot.

*) Rândurile ce urmează au văzut lumina zilei în numărul din 21 Septembrie c. al cotidianului bucureștean „*Curentul*”. Dată fiind valoarea și a celui ce le scrie, și a ziarului care le aduce, le reproducem și noi cu deosebită plăcere. (N. R.).

Apoi o deosebită activitate au dezvoltat membrii Reuniunii noastre și la cele trei locuri de pelerinaj (*Bixad, Moiselu și Șisești*), dând astfel mângâiere sufletească la zeci de mii de suflete și introducând în mod solemn, cu ocazia misiunilor și a pelerinajelor pe Hristos-Regele în nu mai puțin de 57.095 suflete.

Dacă la toate acestea mai adăugăm că preotul predicator a răspândit în popor *cărți de rugăcini și alte cărți de lectură bună*, mai ales cele apărute la tipografia sf. Vasile dela Mănăstirea Bixadului, și că fiecare preot misionar, în fiecare parohie sau filie, a mai ținut o *predică despre însemnătatea AGRU-lui și rolul presei în serviciul bisericii*, înființând sau reactivând și câte o *societate religioasă sau AGRU sau Reuniunea Mariană*, numai atunci putem să avem o licoană clară despre activitatea rodnică a Reuniunii.

Pentru cari haruri bogate cade-se ca și născă să dăm mulțumită Bunului și Preamăritului Dumnezeu, care a binecuvântat osteneala vestitorilor Evanghelicilor, și Preabunei noastre Patroane cerești, Preacuratei Fecioare Maria, care a mijlocit întoarcerea atâtor suflete la Dumnezeu.

În slujba acestei sfinte apostolii au muncit cu zel și dragoste — ca și în trecut — *Părinții călugări ai ordinului sf. Vasile cel*

Sluga lui Hristos

— Cuvântul I. P. S. S. Mitropolit Dr. Alexandru Nicolescu —

Cetim în epistola sf. apostol Pavel către Evrei (13, 17, 24): „Ascultați de mai marii voștri și vă plecați lor, că acela priveghează pentru sufletele voastre, ca cei ce au să dea seamă... închinați-vă tuturor mai marilor și tuturor sfinților...” Iar în Faptele Apostolilor (20, 28): „Luați dară aminte de voi și de toată turma, întru care Duhul Sfânt v'a pus pe voi episcopi ca să pășteți Biserica lui Dumnezeu care o a câștigat cu sângele său”. Și nu mai puțin sf. apostol Petru în prima epistolă (5, 1—4): „Pre presviterii cei dintre voi rogu-i ca cel ce și eu sunt presviter... pășteți turma lui Dumnezeu cea dintre voi cercetându-o... și când se va arăta mai marele păstorilor veți lua cununa mării cea neveștejită”. În sfârșit în epistola către cei din Efes se pomenește de „păstorii și dascălii pe cari Hristos i-a dat spre săvârșirea sfinților la lucrul slujbei, spre zidirea trupului lui Hristos”. (4, 11, 12).

În toate textele acestea sacre se pomenește evident de *puterea sacră*, de *autoritatea episcopilor*, cari au un loc atât de proeminent în biserica Domnului, un rol atât de covârșitor. Aceste texte și altele cari s'ar mai putea cita sunt titluri de nobleță ai înaltei demnități episcopale.

Cum se conferă această putere? Nu prin generațiune trupească de sigur, ca în legea veche, ci prin generațiune spirituală. „Încetând privilegiile părinților, a patriarhilor, înlăturându-se ordinea sau succesiunea familiilor, zice sf. Papa *Leo cel Mare* (M. 54, 145) Biserica îi primește de șefi pe aceia, pe cari i-a pregătit Spiritul Sfânt”. Cu alte cuvinte: șefii bisericilor se inițiază pentru această putere prin ritul sacru al impunerii mânilor, prin care se conferă harul și puterea Duhului (2, Timoteiu 1, 6, 1. Timoteiu 4, 14, 5, 22. Faptele apostolilor 13, 3).

* * *

Și în ziua de astăzi, ca de atâtea ori în trecutul acestei catedrale s'a dat prin punerea mânilor noastre, ale episcopilor consacrați și puterea darului Duhului Sfânt, puterea sacră a apostolatului, puterea mistică a epis-

copatului unui confrate al nostru, care prin voia Romei eterne este de azi încolo episcopul cetății de Dumnezeu păzite a Lugojului din falnicul Banat. Umbrirea harului Spiritului Sfânt a coborât și asupra sufletului său și acolo în străfunzimele sufletului a operat o tainică transformare, imprimându-i sigiliul neșters al ordului episcopal. Ce sărbătoare în ceriu și pe pământ pentru această nouă verigă de aur în lanțul succesiunii apostolice, care dela apostoli se perpetuiază din generațiune în generațiune dealungul veacurilor, până la sfârșitul lumii! Este opera cea mai măreață a lui Isus Hristos, care garantează perpetuitatea operei sale în lume.

Sublimă este *chemarea unui episcop*.

Înainte de toate el trebuie să *păzească* nealterată moștenirea credinței. „O Timotee” zicea apostolul neamurilor, „lucrul cel încredințat ție păzește-l, depărtându-te de glasurile deșarte cele spurcate și de vorbele cele potrivnice ale științei cei cu nume mincinos”. (1 Timoteiu 1, 20). Un episcop trebuie să se țină de cuvântul cel credincios, cel după învățătură, ca puternic să fie și a îndemna întru învățătura cea sănătoasă, și pe celce grăesc împotriva a-i certa”. (Tit, 1, 9). De aceea zice sf. Părinte Papa *Pius XI* într'o alecuție din 1915: „Predicarea este slujba proprie a episcopilor, pentru că acestora în persoana apostolilor, le vorbă Mântuitorul, fondatorul divin al bisericii: Mergând vestiți evanghelia la toată făptură. Un astfel de oficiu însă episcopii nu pot să-l împlinescă ei singuri, fie pentru că sunt împiedecați de vastitatea și distanța teritoriilor ce trebuie să evanghelizeze, fie pentru că sunt distrași de multiplicitatea marilor sarcini cari însoțesc ministerul episcopesc. De aceea ei se folosesc de *preoții subalterni*, cărora le încredințează sarcina de a vesti poporul cuvântul dumnezeesc”. Este prea adevărat acest lucru. Dar în definitiv, preoții repetă învățătura episcopului, dela care primesc doctrina și autoritatea de a o învăța, fiind ei depozitarul, păzitorul, interpretul și maestrul de autorizat al adevărului descoperit.

Mare, cari au condus misiuni în 30 parohii sau filii românești și în 3 parohii rutene. Deci în total 33 de misiuni, — jumătate din totalul misiunilor. Le exprimăm și pe aceasta cale sincerile noastre mulțumite. Au muncit cu aceeași dragoste și zel și alți preoți misionari — parte ca predicatori, parte în calitate de confesari sau liturghisitori — cărora asemenea li-se cuvîm mulțumite din inimă.

Mulțumită și recunoștință datorește, apoi Reuniunea noastră și Exc. Sale pâr. Episcop *Dr. Alexandru Rusu* — ocrotitorul Reuniunii noastre — pentru interesul viu, ce ne-a purtat, pentru sfaturile, îndemnul și directivele prețioase date activității noastre. Pentru că toate acestea ne-au slujit ca îndemn de mare preț, întru continuarea apostolice, căreia ne-am închinat viața.

Din sugestiile adunării generale din anul trecut am putut realiza numai una. Anume: adunarea aceasta generală o putem ține aici la Satu-Mare, grație bunelvoînțe a P. C. Sale *P. Ludovic Irsik S. I.* și a Revs. *Aurel Dragoș*, cărora și cu acest prilej le aducem mulțumită — zic, aici la Satu-Mare și nu la Bala-Mare, ca să se dea ocaziune de a putea participa și acei frați preoți, cari la centru nu s'ar putea prezenta și ca astfel toți preoții să-și poată spune cuvântul pentru bunul mers al Reuniunii.

Mă fac talmaciul Fraților când declar dela acest loc că înțelegem pe deplin și necesitatea înființării *Buletinului Reuniunii* — o altă sugestie a adunării generale din anul trecut. Acest plan folositor însă nu l-am putut realiza până acuma din motive neatârnatore de voînța noastră. Dar ne vom sili să-l realizăm cât mai curând posibil. Mai ales acuma, după stăruitorul îndemn al Preafer. Părinte dela Roma, Papa *Pius XI*. rostit cu ocaziunea expoziției mondiale a presei catolice.

În această zi de sărbătoare pentru Reuniunea noastră, în care cu ajutorul lui Dumnezeu ne-am adunat din nou pentru a arunca o privire retrospectivă asupra activității anului trecut și să ne sfătuim ce e de făcut în viitor, Vă salut, Iubiți Frați, cu toată căldura sufletului meu. Și acuma, chlemand din nou în ajutor pe Sfântul Spirit-Dumnezeu să ne lumineze mințile pentru aflarea soluțiilor celor mai potrivite intensificării apostolatului nostru, cerând ajutorul Preacuratei Fecioare Maria, Patroana Eparhiei și Reuniunii noastre, declar deschisă această a patra adunare generală a Reuniunii de Misiuni.

Citiți și răspândiți
„UNIREA”

Emanațiile multiple ale vieții, mai apoi supranaturale, devină iarăși dela episcop, ca din sorgința lor firească. Episcopilor li-s'a spus în locul întâiu în persoana Apostolilor: „*Pace vouă. Precum m'a trimis pe mine Tatăl, și eu vă trimit pe voi. Și spunând acestea a suflat asupra lor zicând: Primiți Duhul Sfânt. Cărora le veți lerta păcatele, lertate vor fi, și cărora le veți ținea vor fi ținute*” (Ioan XX 21). „*Orice veți fi legat pe pământ va fi legat și în ceruri și orice veți fi deslegat pe pământ va fi deslegat și în ceruri*” (Mateu 28, 18). „*Datumi-s'a toată puterea în ceru și pe pământ, mergând deci învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Spiritului Sfânt, învățându-l să țină toate câte am poruncit vouă. Și iată eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacurilor*” (Ibidem). Nu este adevărat deci, că episcopii în cari retrăiesc apostolii, trebuie socotiți aieva „ca niște slugi ale lui Hristos și ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu?” (I. Cor. IV, 1)? E adevărat că episcopii și în această operă de fundamentare și creare și reînnoire a vieții supranaturale, a harului, se servesc și de lucrarea preoților. Dar mă întreb, cine le dă această autorizație preoților, dacă nu tot episcopul, după ce mai întâiu i-a făcut capabili peste tot de aceasta prin sfânta hirotonire? Este adevărat mai apoi că și preoții aduc sfânta jertfă nesângeroasă pe altarele noastre. Dar din mâna cui primesc ei sfântul potir? Cine le pregătește mormintele martirilor? Cine le consacră altarele și biserica, peste tot unde se aduce jertfa? Fără episcop seacă efuziunea harurilor, încetează sacramentele, lipsesc preoții, se nimicește biserica. Bine a spus sf. Ciprian: „*Trebuie să știi că episcopul este în biserică și biserica în episcop*” (Ep. 69, n. 8). Oare mirul cu care se miruesc cei botezați nu tot dela episcop vine?

Mai apoi episcopul trebuie să știe să-și păstreze și deprindă autoritatea. Aceasta este una din chemările sale mai de seamă. Nu înzadar are putere legislativă, judecătorească și coactivă. Legea promulgată pe Sinai și desăvârșită în Legea Nouă trebuie mereu reamintită, interpretată, aplicată. El trebuie să dea legi particulare în conformitate cu sfintele canoane, inspirându-se din disciplina, prudența și caritatea bisericii. Tribunalului său se deferesc cauzele privitoare la credință, sacramente, moravuri, disciplină, beneficii. El poate lovi cu interdict sau afurisenie. Și astăzi mai are valoare ceea ce scria sf. Ignațiu din Antiohia creștinilor din Filadelfia: „*Preoții împreună cu diaconii și laolaltă cu poporul, cu soldații, cu conducătorii, cu principii și cu Cesarul, să asculte de episcop (în sfera lor de activitate episcopască, adaug eu), episcopul de Hristos, și Hristos de Părintele său*”.

Ce trebuie să-l caracterizeze înainte de toate pe un episcop? *Spiritul de independență*, de curaj dus la eroism. El trebuie să-și aducă aminte de atitudinea sf. Vasile cel Mare, care satelitului împăratului arian Valente, ce-l amenința, îi răspunde curajos: „*De ce trebuie să mă tem? De pierderea averilor? Nu am decât hainele mele și câteva cărți. De moarte? Nu prețuiesc decât viața veșnică. De exil? Patria mea este în tot locul unde se adoră Dumnezeu*”. Și când guvernatorul plin de mirare exclamă, că n'a auzit niciodată un astfel de limbaj, sfântul îi răspunde: „*Pentru că până acuma nu te-ai mai întâlnit cu un episcop*”.

În al doilea rând episcopul trebuie să aibă multă dragoste pentru fii săi sufletești. Hristos spusese odinioară lui Petru: „*Mă iubești mai mult decât aceștia? Și când tremurând de emoție și frică Petru îi răspunde a treia oră: „Doamne tu știi că te iubesc” dumnezeescul Mântuitor îl investeste cu putere supranaturală:*

„*Paște oile mele*”. „*Pare că ar fi voit să spună, zice Monseniorul Marini, viața ce ai da pentru mine, dă-o pentru ele*”. Va să zică dragoste până la jertfă vieții. Toate relele, vinele, calamitățile trebuie să aștece în sufletul său. Un sfânt Ioan Elemozierul, un sfânt Carol Boromeu și atâția alții ne sunt pildă vie și în această direcție. Casa episcopului este casa tuturor și acolo merg persoane din toate clasele sociale, pentru sfat, mângăiere, dreptate, ajutor. Dragostea îl împinge pe episcop să cerceze toate parohiile, să propovăduiască cuvântul în lungul și latul eparhiei, pe vreme bună sau rea, pe jos sau călare, sau alte mijloace de transport, după cum e cazul. El trebuie să se facă tuturor toate. Dragostea lui Hristos trebuie să-l mistuie neîncetat. Infruntă de dragul enoriașilor săi chiar și primejdia morții, cum a făcut sf. Francisc de Sales, sf. Alfonso, Sf. Carol Boromeu, sf. Vasile, Ioan Gură de Aur și atâția alții al căror număr este nesfârșit. Iar în biserica noastră un Inocențiu Micu Clain, un Petru Pavel Aron etc.

Preasfințite Episcopape Ioanel

Ți-am zugrăvit prerogativele și titlul de nobleță ai episcopului, acuma din prilejul înălțării Tale la înalta treaptă a episcopiei prin punerea mânilor fraților tăi întru episcopat, precum și înalta misiune ce te așteaptă în urma treptei ierarhice ce ai dobândit.

Eu sunt prea convins că de toate acestea ți-ai dat seama și fără cuvântul meu în meditațiile și reflecțiile ce ai făcut în preajma ridicării la această sublimă treaptă, precum și în decursul studiilor ce ai făcut în șirul lungilor ani, de când te ocupi cu cele sfinte cu atâta asiduitate. Studiul doară te-a caracterizat în toată viața-ți plină de hărnicie de albină.

Sunt convins că vei fi, cu ajutorul harului dumnezeesc, un eminent episcop. Cine a fost la studii în toată vremea între cei dintâi, cine a fost atât de conștiincios în toate slujbele ce i-s'au încredințat, fie în cancelaria mitropolitană, fie în parohie, în capitala țării, ani îndelungați, spre mulțumirea tuturor; cine a condus seminarul ca rector cu atâta râvnă iarăși ani de-a rândul după războiu, și în sfârșit cine ne-a făcut atâta cinste la Roma în comisiunea de codificare, storcând elogiile purpuraților Romei, revărsând atâta aureolă și asupra bisericii noastre, și cine s'a consumat atât de mult în editare de cărți folositoare cu conținut religios, acela nu se poate să nu fie cu aceeași râvnă constantă și în slujba episcopiei. Cel ce mai apoi s'a obișnuit să slujească zilnic Domnului la altar, va continua să o facă și ca episcop, spre binele și fericirea păstorișilor săi, asupra cărora va cădea roua bogată a meritelor sângelui Domnului, de pe urma jertfei celei nesângeroase dela altar.

Iar celce din tinerețele sale s'a obișnuit să-și iubească neamul și l-a servit cu credință sub apăsarea jugului strein, și cu nu mai puțină râvnă și după întregirea neamului între hotarele sale firești, nu se poate să nu-l iubească și după ridicarea sa la treapta de episcop. Ba, cutez a afirma, că-l va iubi și mai tare și cu mai mult foc. Se desprinde aceasta în chip luminos din cuvântul hotărât ce l-ai rostit înaintea Majestății Sale Carol II, cuvânt ce respiră atâta dragoste caldă și sinceră de neam.

Pe când deci felicit biserica Lugojului pentru păstorul pe care-l primește, îmi mai exprim o singură dorință fierbinte, Preasfințite Ioane, dorință pe care sf. Părinte Papa Piu I o îndreaptă cătră Iustus, episcop de Viena în Franța: „*Întreg poporul tău să fie apărat de sfințenia ta*”. Aceasta este urarea mea pornită din suflet. Atunci fi-vei aieva fericit și Preasfinția Ta de asemenea, găsind această unică cale a a mântuirii proprii și a altora. — Așa să fie!

Biserica și sporturile. Fiind chemat să binecuvinteze un teren de tenis, ep. coadjutor Stepinac din Zagreb, a rostit un discurs despre atitudinea Bisericii Romane față de sport. În esență, după „Osservatore Romano”, a spus următoarele:

Nimic mai greșit decât să se creadă că Biserica ar dușmăni sporturile. Drept că ea nu împărtășește toate ideile lumii privitor la distracții. Dar asta nu înseamnă că ar condamna integral toate distracțiile și toate sporturile. Motivul e ușor de înțeles: ea privește totul, chiar și jocurile și distracțiile, „sub specula aeternitatis”. De aceea susține sus și tare că și sportul trebuie să servească spre mai marea mărire a lui Dumnezeu, după ce Dumnezeu tot ce a zidit, spre a Sa slavă a zidit...

Biserica osândește abuzul; osândește practica desmățată, cum e cazul când sportul e privit ca scop ultim. Jocul care înceată de a fi o destindere, pentru a deveni scop în sine, degradează omul. „Distracți-vă, deci, tinerilor, — și-a încheiat ep. Stepinac vorbirea — distracți-vă și vă bucurați. Dar aceasta să fie în Domnul!” — Așa zicem și noi.

Dela morții cari învie

— Impresii din Secuime —

La îndoitura Carpaților, în județele *Odorheiului*, *Ciuc* și *Treiscaune*, în cadrele României întregite, în înșeși inima țării, se află în masă compactă o variantă originală a neamului unguresc(?) *Secuim*. Această masă de secuim constituia baza acțiunii întreprinse de guvernele din Budapesta pentru desnaționalizarea elementului românesc și pentru maghiarizarea metodică a Transilvaniei valahe.

Planul politicienilor maghiari fiind aplicat cu râvnă, sistem și statornicie, a fost încununat de succes. Așa s'a făcut că, chiar după statisticile oficiale maghiare din veacul al XVIII, din cele peste 450 sate pur românești, în 1919 n'au mai rămas decât vre-o 50.

Elementul românesc din cele câteva sute de sate n'a fost nici izgonit, nici exterminat, ci pur și simplu secuizat. Cercetările oneste și amănunțite ale etnologilor români și străini au stabilit cu prisosință, că dealungul evului mediu, în tot ținutul seculesc predomină elementul etnic românesc, și că prin o bună, înțeleaptă și organizată acțiune de stat, s'ar putea readuce la sinul nașiei mame toți Români secuizați.

Problema s'a pus de sine de mult. Dar cercurile conducătoare de stat nu i-au dat nici o atenție. Oci așa de puțină, că e vecină cu nimica.

În timpul din urmă însă, pe lângă toată indolența oficialității, o mână de români înțelegători au izbutit să realizeze un început de serioasă trezire românească, mai ales în județul Odorheiului.

Mișcarea a fost pornită de bunul român *Dr. M. Clonca*, primpretorul plășii *Ocland* și susținută cu multă tenacitate de presa locală, de zelosul director al gazetei „*Glas românesc în regiunea secuizată*” d. *Oct. Dobrotă*. Acum începe a da roade binefăcătoare.

Temelia pe care trebuie să razime întreaga niziuință nobilă de reromânizare din Secuime, nu poate fi alta decât Biserica și Școala.

În mișcarea din „Secuime” n'are ce căuta *vrajba confesională*, vorba d. *Nic. Iorga*. (Lucrui acesta ar trebui să-l înțeleagă și actualul prefect *Bidu*, din jud. Treiscaune care, spre sminteala tuturor oamenilor de bine, fără motiv și fără nici un temeliu legal a oprit cu

Jandarmii continuarea construcției bisericii române unite începute la Baraolt*).

Biserica Blajului, ca întotdeauna, când a fost vorba de interesele vitale ale neamului, și acum a făcut tot ce i-a stat în putință, ca problema reromanizării seculaților să poată fi rezolvată cu un ceas mai de vreme. Marele mitropolit Dr. V. Suciū în anul 1923 întreprinde o vizitație canonică în părțile Secuimii. Din acest moment pastorația acestor năpăstuiți ai sorții a format una dintre principalele sale preocupări. Trimite aci preoți, adevărați apostoli.

Aceștia, în frumoasă și armonioasă colaborare cu autoritățile de bine, se pun pe lucru. Rezultate frumoase. Revenirile la sinul bisericii, și ca atare la sinul neamului din care s'au rupt, se țin lanț. Dar iată alte greutăți. Modestele lăcașuri de închinăciuni sunt numai ruine. Era nevoie de biserică nouă. Mijloace materiale ca în palmă, cererile de ajutorare din partea statului erau retrimise cu rezoluția „Nu sunt fonduri”. Cu toate acestea, grație spiritului de jertfă a câtorva localnici, s'a putut ca în anul trecut să vedem ridicate o biserică în *Ellseni*, alta în *Aldea*, și alta în *Mărtiniș*.

Binecuvântarea acestora s'a făcut în anul trecut prin luna Octomvrie de către delegatul Mitropoliei Blajului, pâr. canonic *Gheorghe Dănilă*. La serbări au participat toate autoritățile județene, dar au luat parte și vreo 500 de români seculați. Cine a fost de față la aceste serbări și a văzut entuziasmul delirant al acestor români seculați, și-a putut da imediat seamă de grava întrelăsare de până acum.

În anul acesta s'au binecuvântat alte 2 biserici, una în orașul de reședință *Odorheiu*, iar cealaltă în comuna *Ocland*.

Biserica din *Odorheiu* e rodul muncii depusă de curatoratul acestei biserici, în frunte cu pâr. protopop *Gheorghe Ivan* care — venit pe aceste plajuri în 1935, — în scurta-i pastorație de un an, are mulțumirea sufletească de a o vedea terminată întru atâtă, ca să poată fi dată destinației. S'a ridicat din obolul credincioșilor și din ajutoarele primite dela județ și provincie. E un adevărat juvaer. Interiorul curat, artistic și cu gust aranjat de reuniunea femeilor din loc. Din lipsă de fonduri n'a putut fi provăzută cu iconostas. Și încă nu este terminat turnul. Ceeace răpește mult din aspectul atât de frumos și desfătător pentru ochiu al exteriorului bisericii. — Actul binecuvântării a fost săvârșit de un sobor de preoți în frunte cu delegatul Mitropolitului pâr. *Gheorghe Dănilă*, care cu acest prilej ține o vibrantă și impresionantă cuvântare, arătând rolul și însemnătatea bisericii în viața popoarelor.

La o săptămână după aceasta, adică în 11 Oct. c., s'a binecuvântat și biserica din *Ocland*. Ochul trecătorului se oprește deja de departe, irezistibil vrăjit de cele trei turle ale bisericii clădite în stil românesc și așezată în mijlocul satului. E o adevărată pozoabă a comunei. Este o altă prea frumoasă realizare a d. primpretor *Cionca*. Interiorul e frumos și bogat decorat cu lucruri de mână făcute de *Dna Cionca*. Iconostasul artistic lucrat la școala de arte și meserii din *Odorheiu*. Pe altar un chivot de aragonit, de toată frumusețea, donație personală a d. *Cionca*. Cheltuielile de pictură la iconostas suportate de d. *Dr. Iosif Boer*, medic de plasă.

Binecuvântarea s'a făcut de delegatul

* Cazul este într'adevăr revoltător. Așteptăm amănunte pentru a reveni asupra lui. De altfel nu este prima ispravă de sectarism confesional a acestui domn prefect care, se vede treaba, nu-și înțelege nici menirea nici lungul nasului. — N. R.

Mitropolitului, pâr. canonic *Gheorghe Dănilă*, asistat de un sobor de preoți, în frunte cu protopop. *Gheorghe Ivan*. Deși intenținea celor localnici era, să se facă în cadre mai restrânse, fără mult fast, totuși credincioșii români seculați din jur, auzind de vestea binecuvântării, au alergat în număr foarte mare, așa că biserica era arhiplină, încât pâr. canonic, după ce rostește o frumoasă cuvântare ocazională în românește, se vede nevoit să predice și în limba ungurească.

În curând este terminată o altă biserică. Cea din *Crăciunel*. Ceeace dovedește că Biserica română unită de aici este în plină activitate. Preoții sunt prea puțini la număr pentru a putea satisface tuturor necesităților sufletești, naționale și culturale. Numărul lor trebuie neapărat sporit. Se impune și un ajutor mai eficace din partea statului. Frumosul început trebuie încurajat. (lg.)

Cuvântul cel dintâiu

Discursul nou hirotonitului episcop al Lugojului

În ziua, când împăratul David terminase cortul mărturiei de pe muntele Sionului, și dorea să așeze acolo chivotul, deasupra căruia era norul ce indica prezența lui Dumnezeu, și-a dat bine seama, că în preajma locașului sfânt nu poate să stea orișicine. De aceea, inspirat de Dumnezeu, a scris psalmul 23 care, în legea veche, se citea în fiecare duminică în biserică, pentru a atrage atențiunea slujitorilor lui Dumnezeu asupra pregătirii sufletești ce trebuie să o aibă toți ceice se apropie de locul cel sfânt.

Într'adevăr, grea întrebare ni-se pune tuturor celorce suntem chemați în slujba Domnului: »Cine se va sui în muntele Domnului? Sau cine va sta în locul cel sfânt al Lui?« Dar o și mai mare și mai grea răspundere îi așteaptă pe aceia, cari sunt puși episcopi, ca să cărmuiască Biserica lui Dumnezeu (Fapte 20, 28). Strălucirea odăjdiilor arhieresti și coroana cu pietri scumpe să nu orbească pe nimeni; doar cu cât urcă omul piscuri mai înalte, cu atât este expus și la primejdii mai mari. La fel e și în Biserica lui Hristos: cu cât ești mai în vârf, cu atât greutățile sunt mai multe și mai mari. Noroc că dacă omul se apropie de piscul preoției, chemat de Dumnezeu, are făgăduință dela însuși Spiritul Sfânt, că »va lua binecuvântare dela Domnul și milostenie dela Dumnezeu Mântuitorul Său« (Ps. 33, 5).

I.

Observați, Iubiți Creștini, că în icoanele noastre dinaintea altarului, Isus Hristos este îmbrăcat în odăjdii de Episcop? Sfântul Apostol Petru îl numește »episcopul sufletelor voastre« (I Petru 2, 25 în textul grecesc și în traducerea latină. Traducerea românească are »păzitorul«). Iar Sfântul Ignățiu al Antiochiei, scriind credincioșilor din Tralles, îi îndeamnă să cinstească pe episcop ca pe Isus Hristos (Ad Trallianos, c. 3). Nici nu cere un lucru prea mare, spune doar cu alte cuvinte vorbele ce le-a adresat însuși Mântuitorul apostolilor: »Celce vă ascultă pe voi, pe mine mă ascultă; și celce se leapădă de voi, de mine se leapădă« (Luca 10, 16).

Pentruca să poată cere episcopul dela preoții și credincioșii săi aceeaș ascultare, pe care ei o datorează Fiului lui Dumnezeu, e dator să continue opera începută de Hristos, să vestească în totdeauna credința cea adevărată și morala propovăduită de însuși Dumnezeu. Fericită ar trebui să fie lumea, că, în ce privește cunoașterea lui Dumnezeu și a căii ce duce la mântuire și la fericirea dumnezească și veșnică, are far luminător sigur. Sinodul ecumenic, convocat, dirijat și aprobat de Pontificele Roman, ori și acesta singur, propune credința cea adevărată și indică morala fără greș. Voiți fi foarte fericit să ascult de învățătura infalibilă a Urmașului Sfântului Petru, căruia i-a fost făgăduit dela Dumnezeu că nu-i va scădea credința, și i-s'a dat slujba să întărească în credința cea adevărată pe toți oamenii (Luc.

22, 32), fără de care credință nu este cu putință a plăcea lui Dumnezeu (Evr. 11, 6).

Dar în propunerea credinței, slujitorul lui Dumnezeu întâmpină mari greutăți. S'a crezut, și prea s'a afirmat, îndată după războiu, că mizeriile ce le-a îndurat omenirea, i-au făcut pe oameni mai buni. Durere, realitatea este cu totul alta. Nici când n'au fost mai învrășmășite popoarele ca astăzi, când în fiecare zi așteptăm izbucnirea unui și mai crâncen măcel. Pare că au sosit vremile apocaliptice, de cari scria sfântul Pavel lui Timoteiu: »Va veni vremea, când învățătura cea sănătoasă nu o vor primi, ci după pozele sale își vor alege loru-și învățători, cari le vor gădili urechile, și la basme se vor pleca« (II Tim. 4, 3, 4).

Pentruca în condițiile așa de grele de astăzi, să poată aștepta episcopul dela preoții și credincioșii săi ascultarea ce i-o impune Mântuitorul, nu trebuie să umbie după placul său (Tit. 1, 7), ci ducând o viață fără prihană, să caute în toate lucrările sale exclusiv voia lui Dumnezeu. Minunate sunt vorbele lui Isus, la cari cărturarii și fariseii n'au mai putut zice nimica: Judecata mea dreaptă este, pentrucă nu caut voia mea, ci voia Tatălui care m'a trimis« (Io. 5, 30). Fiind de o ființă cu Tatăl, Fiul avea aceeaș voință și aceeaș lucrare dumnezească, de aceea nici nu putea călca voia lui Dumnezeu. Ce greutate este însă pe umerii unui episcop, care și el este dator să caute în toate numai voința lui Dumnezeu, cu toate că e om supus slăbiciunilor!

Știți, Iubiți Creștini, că Sfântul Ioan Gură de aur a fugit de preoție, de groaza răspunderii ce trebuia să o ia asupra-și. Istoria nu cunoaște sentimentele, cu cari a primit Sfântul Ioan Gură de aur alegerea sa la scaunul de patriarh al Constantinopolului. Imprejurările erau extrem de grele, și de teama agitațiilor, cari puteau să răscolească tot Orientul, alegerea și sfințirea lui s'a făcut în pripă. Putem însă să ne dăm seama de starea lui sufletească din acele momente. Nimeni n'a cunoscut și n'a pătruns așa de bine pe sfântul Pavel, ca acest mare sfânt. De aceea, dacă el s'a îngrozit și a fugit de preoție când era vorbă să i-se încredințeze doar o singură biserică, cu puțini credincioși: când a ajuns episcop la Constantinopol, cum vor fi clocotit în inima lui cuvintele sfântului apostol Pavel: »În toate zilele mă apasă grija de toate bisericile. Cine e neputincios, și eu să nu fiu neputincios? Cine se smintește, și eu să nu mă aprinz?» (II Cor. 11, 28, și 29).

Dacă în totdeauna este greu să răspunzi în fața lui Dumnezeu și a oamenilor de sute de parohii și de sute de mii de credincioși, cu cât e mai greu astăzi, când oameni, cari se profesază în public de creștini și țin să apere creștinismul, declară în public, că respectă toate teoriile, chiar marxismul și comunismul (Micescu, decanul baroului Ilfov, în procesul lui Ciulei, respectă principiile comuniste ale lui Cristescu). Am ajuns la vremile, de cari vor-

bește Spiritul Sfânt prin gura prorocului Isaia: »Vai celorce zic răului că este bun, și binelui că este rău; celorce pun lumina întunec, și întunerecul lumină; celorce pun amarul dulce, și dulcele amar« (Is. 5, 20). Sunt vremuri, de cari a mai cunoscut biserica. Corintul, pe vremea apostolilor, era un oraș foarte bogat, de tot îngâmfat, foarte vestit, doar Cicero îl numește »lumen totius Graeciae« (Pro lege Manilia, c. 5), și cât se poate de desfrânat. Ei bine, Pavel Corintului îi face apologia căsătoriei monogame și a virginității. Sărac, fără să se bucure înaintea oamenilor mari din Corint de nici un respect, cere dela toți: »Așa să ne socotească pe noi omul, ca pe niște slugi ale lui Hristos și ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu« (I. Cor. 4, 1). Cu toată lipsa de considerațiune, datorința episcopului e cuprinsă în scrisoarea ce a adresat-o acelaș apostol lui Timoteiu: »Predică cuvântul, stai de el, cu vreme și fără vreme, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată îndelungă răbdarea« (II. Tim. 4, 1, 2).

Mântuitorul a spus-o: »Impărăția mea nu e din lumea aceasta« (Io. 18, 36). De aceea nu e înțeleasă Biserica de oamenii, cari nu trăesc după concepția lui Hristos. Observați numai cum tratează acelaș caz Biserica, și cum îl tratează statele. Tălharul de pe cruce trebuia eliminat din societate; iar Isus îl îmbrățișează cu atâta dragoste încât în aceeaș zi, când tălharul i-a adresat o scurtă rugămintă plină de părere de rău, îl duce în culmea fericirii, în raiu. Da, căci spune Dumnezeu la Ezechiel: »Viu sunt eu, zice Adonai Domnul, nu voiesc moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu« (33; 11). De aceea zice și Crizostom: »Nu vreau să pedepsesc pe păcătoși, ci să vindec pe cei bolnavi la suflet« (In S. Phocam martyrem, c. 1). — Această divergență de concepții crează multe dificultăți.

Dar sunt greutăți cu mult mai mari. Cu toată opreliștea codului penal, se răsfață pe toate străzile o literatură păcătoasă. E »litera ce omoară«, de care vorbea sfântul Pavel (II. Cor. 3, 6). În cinematografe, desfrâul se soarbe de tinerii cari ar trebui antrenați pentru ca să fie nădejdea zilei de mâine. Cărți și broșuri, tipărite cu bani dați de dușmanii țării, invennează sufletele și distrug, ori măcar zguduie din temelii, bruma de autoritate ce mai este în această țară la slujitorii sufletelor. — Ce luptă grea trebuie să ducă cărmăcii Bisericii, lipsiți de mijloace și trebuind să combată toate năzbătutele moderne cu metodele și mijloacele progresului de astăzi al civilizației!

II.

Alături de multele și enormele greutăți, ce stau în calea unui Episcop, slavă Domnului, el are la îndemână și ajutoarele necesare. Pentru zilele de astăzi, el trage o mare mângăiere din vorbele, ce le-a spus fiului său bătrânului Tobia: »Și nu te teme, fiule, pentru că am săracit. Al tu multe, de te vei teme de Dumnezeu și de te vei depărta de tot păcatul, și vei face ce e plăcut înaintea lui« (Tob. 4, 29, 30).

Episcopatul nu este o carieră, ca oricare alta, ca să și-o poată alege și să o poată răvni cui îi place. Pentru a putea îndeplini această slujbă, toate puterile omenești, chiar cele mai zdravene, sunt insuficiente. Episcopul are nevoie de puteri supraomenești, cari întrec chiar puterile îngerilor. De aceea celor ambițioși din Biserică li se potrivesc vorbele ce le-a spus Moise Evreilor, când s'au abătut dela calea ce le-o croise Dumnezeu în pustie: »Nu vă sulfiți, că nu este cu voi Domnul« (Num. 14, 41). De aceea numai cel chemat de Dumnezeu, așa cum a fost și arhiereul legii vechi, are dreptul la această slujbă (Evr. 5, 4).

Martor îmi este Dumnezeu, care este de

față aici în Sfânta Taină a Cuminecăturii, că n'am umblat după această mare cinste, nici n'am rugat, fie în scris, fie cu vorba, pe nici un prieten ori pe vre-un cunoscut, să pună cea mai mică vorbă bună, pentru că să fiu eu numit episcop. Din contră, când unii prieteni mă asigurau, că eu o să fiu numit, am vorbit eu în favorul altuia. Când mi-s'a adus la cunoștință gândul Preafericitului Părinte, a doua zi am adus Sfânta Liturghie la intențiunea, că, dacă nu e dela Dumnezeu, să i-se pună în cale toate piedecile, și mai bine să mor înainte de consacrare, dacă nu vreau putea promova mărtirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor.

Dacă după toate acestea am ajuns la ziua de astăzi, cred cu tărie, că alegerea e într'adevăr dela Dumnezeu, nu pentru vrednicile ori calitățile mele, căci cele nebune ale lumii le-a ales Dumnezeu ca să rușineze pe cele tari; și cele de neam prost și nebăgate în seamă le-a ales Dumnezeu și celece nu sunt, ca să strice celece sunt, ca să nu se laude nici un trup înaintea lui« (I. Cor. 1, 27—29).

Filad deci chemat în colegiul apostolilor, de Dumnezeu, cred cu toată tăria sufletului meu, că vreau avea și eu parte de asistență, ce a promis-o Domnul Hristos trimișilor Săi, când i-a asigurat: »Iată eu cu voi sunt, în toate zilele, până la sfârșitul veacului« (Mat. 28, 20). Greutăți vreau avea multe și mari; însă știu, că toate le pot în Hristos celce mă întărește« (Filip 4, 13). Ca și lui Pavel, îmi spune și mie Domnul: »Destul îți este darul meu, căci puterea mea întru neputințe se vede desăvârșită« (II. Cor. 12, 9). Sper, că vreau putea zice și eu cu acest mare apostol al neamurilor: »Când sunt slab, atunci sunt tare« (II. Cor. 12, 10). Când puterile îmi vor fi slabe, și când toate combinațiile omenești nu vor mai îngădui nici o dără de nădejde să pătrundă în suflet, va interveni puterea lui Dumnezeu, care toate le isprăvește mai pe sus de orice nădejde (Rom. 4, 18).

În slujba sa, episcopul e ajutat de preoții ce-l are ori în sfatul său, ori în comunele, pentru cari e dator să pună pentru fiecare preot. (Tit. 1, 5). Cunosce în mare parte clerul din dieceza Lugojului, cunosce și trudele și ostenețele lui, încât am putut să mă fălesc cu el în fața Majestății Sale Regelui. Imprejurările de după răboiu au făcut să se închidă Seminarul Diecezan, încât episcopul nu-și mai poate crește clerul sub ochii săi, așa cum își încălzește pasărea puil sub aripile sale. Vreau stăruî însă cu multă insistență, ca în Seminarele, unde îmi vreau trimite clericii, superiorii și profesorii să fie la înălțimea, pe care o pretinde Preafericitul Părinte Papa Piu al XI-lea în enciclica despre preoția catolică, pentru că să poată corăspunde nevoilor zilelor de astăzi.

Cu ocazia prestării jurământului de fidelitate, Majestatea Sa Regele mi-a zis o vorbă, care ar trebui să și-o repete în fiecare zi toți slujitorii bisericești: »Tăria Bisericii se bizuie pe tăria slujitorilor ei«. N'ajunge formația intelectuală și socotită din seminar, clericii trebuie îndrumați și mai departe, căci România Mare a pus o mulțime de probleme noi și pentru preoșime, căreia încă trebuie să i-se spună: A moșului viață a duce a trecut. Îndrumarea cum se cade și controlul efectiv, nu numai pe hârtie, al vieții sufletești și al activității pastorale vor asigura preoșimii un drum drept, iar credincioșilor progres în bine.

Dumnezeu, care m'a ajutat așa de mult în însărcinările grele ce le-am avut până astăzi, acum, când m'a ales la o slujbă cu mult mai grea, cred că-mi va sta și mai mult în ajutor. Dumnezeu vede în sufletul meu, și știu că, începându-mi noua muncă, nu vreau să

realizez voia mea, ci caut numai voia Tatălui care m'a trimis.

Mai înainte de ce aș încheia acest cuvânt, țin să mulțumesc Preafericitului Părinte Papa Piu al XI-lea, »care cu mână tare și cu braț înalt« (ps. 135, 12) cărmulește biserica lui Hristos, asigurându-L de ascultarea mea filială și de devotamentul meu cel mai desăvârșit în slujba grea, la care m'a chemat. Fierbinte mulțumită exprim Majestății Sale Regelui Carol pentru bunăvoința ce a avut la numirea mea; în schimbul căreia îi promit că-mi vreau da toată silința ca preoșimea și credincioșii mei să fie străjeri credincioși la granița țării. Mulțumesc Onoratului Guvern pentru delegația, cu care a binevoit să onoreze consacrarea mea, dând prin această dovadă vie cât de mult ține la conlucrarea amicală a puterii civile cu puterea spirituală a Bisericii române unite în credință tare și în dragoste neclintită cu Sfântul Scaun Apostolic al Romei.

Mulțumesc Înalt Preasfințitului metropolit și Preasfințitorilor frați episcopi pentru osteneala ce au depus-o astăzi. Promit Înalt Preasfințitului metropolit respectul și ascultarea prescrisă de sfintele canoane, iar întregului episcopat îi juresc dragostea, ce ne-a legat-o Mântuitorul de suflet colegiului apostolic, ca notă distinctivă.

Mulțumesc Veneratului Capitul Metropolitan de Alba Iulia și Făgăraș, Reverendisimilor delegați ai celorlalte capitule, în deosebi delegaților Capitulului meu Catedral și celor ai Capitulului Metropolitan de București cu cari am colaborat multă vreme. Mulțumesc tuturor fraților în Domnul și prietenilor, cari n'au pregetat să alerge la această solemnitate. Un câld cuvânt de mulțumită se cade delegației așa de numeroase a Teșenilor, și mai ales Corului Catedralei, care cu multă osteneală și cheltuielă a alergat la această sărbătoare, dorind să slujim Domnului împreună, începând chiar cu prima mea liturghie arhierască.

Mulțumind tuturor, cari m'au onorat cu prezența lor în această zi, îi rog să-mi ceară dela Dumnezeu harul de sus ca să-mi pot face slujba deplin.

Darul Domnului nostru Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și împărășirea Sfântului Spirit să fie cu noi cu toți. Amin.

Ajutorarea parohiilor sărace. Din Șimleu Silvaniei ne vine o întâmpinare la cele scrise de păr. Valeriu Stoian, în articolul de fond al »Unirii« din 10 Octombrie c., semnată »Un grup de preoți«. În esență se scrie acolo în legătură cu articolul menționat:

Ideia ar fi salutară, ca să ne jertfim eroic pentru această cauză, dar aplicarea în felul cum a sugerat-o confratele Stoian, nu este de loc echitabilă. Pentru că, în realitate, unii preoți suntem prea jertfiți. Și încă majoritatea. Abia câțiva sunt mai favorizați prin merite sau circumstanțe. Trebuie, deci, făcut un discernământ și sub acest raport.

Căci să nu se uite că după umilirea ce am suferit-o, și o suferim prin jertfirea ce ne-a făcut-o Statul, unii dintre noi și astăzi suntem parcă bulmăciți în situația în care ne aflăm. Atâția dintre noi sunt în parohii sărace, cu sesie necompletată și săracă; cu familii împovărate și cumpărăm și bucate să trăim. Ca de celelalte să nu mai vorbim: îmbrăcăminte, copii la școli, datorii, impozite etc. Iar salariul ce ne vine e grevat de atâtea reșineri: fond de pensii, ajutor momentan, asigurări, abonamente, cărți șcl. cât abia de ne rămâne ceva.

Admitem că nu-i vorba de sumă mare;

dar și atâta, pe lângă atâtea altele, pentru un preot amarit e mult.

Dar fiindcă moneda are două fețe, s'o privim și pe cealaltă:

Avem preoți celibi fără greutate și răspunderi familiare, plasați, cei mai mulți, în locurile cele mai bune.

Avem destul preoți în parohii cu pământ mult și tot bun, unde fac și vând bucate cu vagonul. Avem preoți în parohii bune, cari preoți și-au crescut copiii și i-au rânduit în situații bune și nu mai au a se lupta cu alte greutăți. Avem cateheți, profesori, advocați, medici și ingineri diecezanii, și chiar tractuali, binișor plătiți. Acum:

Cu dor dorim să-i vedem jertind cât ar putea, fără să se prezimesim, și atunci și noi, cei alfel săraci într-ale materiei, vom face dovada devotamentului ce nu ne-a părăsit, pe lângă toată mizeria. — Așteptăm!

Nouii vicari generali arhiepiscopali. Ultimul cercular vestește clerului și credincioșilor din arhidieceză o nouă bucurie. I. P. S. Sa păr. mitropolit Alexandru a aflat în Domnul să numească de vicari generali ai săi, la cârma arhidiecezei, pe **II. Sa Păr. prepozit IACOB POPA și pe Rvs. Dr. VICTOR MACAVEI, fost vicar capitular. Cu abateri dela obiceiul din trecut, s'au numit nu unul ci doi vicari, din cauza că administrația atât de vastei eparhii a Blajului prezintă greutăți speciale și reclamă muncă foarte multă. — Aceasta se va împărți de acum, alături de mitropolitul, între cei doi vicari ai săi cari, în această calitate, sunt egali în graa și drepturi, dobândind fiecare întreaga putere de jurisdicție ordinară vicarială, în conformitate cu canoanele și crezul dela Blaj, pe care vor urma să o deprindă după normele unui regulament intern special.**

Nu numai noi, ci întreaga arhidieceză va primi, suntem siguri, cu vie mulțumire vestea acestei numiri. Ea așază în fruntea arhidiecezei, la primele posturi după arhieriu, două personalități venerabile și distinse, două puteri de muncă încercate și cu lungă experiență în administrația bisericească.

Intr'adevăr, **II. Sa păr. IACOB POPA a fost atâta vreme vicarul general al răposatului mitropolit Vasile, dupăce ani lungi fusese îndrumătorul priceput al oficiului arhidiecezan și dupăce a avut prilejul să cunoască și pe teren aplicarea legilor și rânduelilor bisericesti, ca vicar al Făgărașului. A ajuns în felul acesta nu numai un perfect mânuitor al formelor cancelariale, ci și un bun cunoscător al tradițiilor dela curte, al realităților vieții, al oamenilor și locurilor peste cari va avea de acum să deprindă puterea de cârmuire.**

Despre păr. **DR. VICTOR MACAVEI, fără să-i pomenim vrednicile și talentele de toți cunoscute, ajunge doar' atâta: dânsul a fost vicarul capitular al arhidiecezei tot timpul îndelungatei sedsvacanței! Fiindcă acest răstimp de 20 de luni constituie un capitol glorios în viața părintelui Macavei. Pus la postul cel mai înalt de răspundere, în vremurile cele mai grele pe care le-a trăit biserica noastră, Sf. Sa s'a achitat strălucit de sarcina ce i-s'a încredințat. Spirit organizator și expeditiv, a ținut în mișcare perfectă întreg aparatul administrativ bisericesc. Temperament calm, fire cumpănită, înțelegător al realităților și al oamenilor, a reușit să împace nemulțumirile ce se ivesc în chip inevitabil. În mijlocul frământărilor și agitațiilor prin cari au trecut, în răstimpul de lungă așteptare, spiritele credincioșilor, vicarul capitular a avut și autoritatea și gestul potrivit pentru a desăvârși liniștea, rânduiala, disciplina catolică perfectă, chezdâșie făcându-se pentru triumful final al dreptății în marea pro-**

blemă a completării seauului mitropolitan, care nu putea fi rezolvată altfel decât așa cum cerea demnitatea și interesele Bisericii. — Pentru toată aceasta muncă și răspundere, dusă la bun sfârșit, arhidieceza întreagă îl datorează părintelui Macavei, multă recunoștință.

Exprimându-ne toată satisfacția pentru felul norocos cum I. P. Sa mitropolitul ALEXANDRU și-a ales pe primii săi colaboratori, zicem Părinților vicari nou numiți: Întru mulți ani!

Ortodoxism masonic*)

Despre d-na Cantacuzino, — pretinsa reprezentantă a societății ortodoxe am mai scris. Și cred că ne vom ocupa de acum înalte cât mai serios de d-sa. Din păcatele noastre nici unul nu l-am socotit mai mare decât acela de a lăsa ca timpul să acopere realitățile și adevărurile. Opinia publică trebuie să afle: opinia publică trebuie să știe cine sunt acaparatorii ortodoxiei noastre, cine profitorii, cine trădătorii.

Îndrăzneala câtorva din reprezentantele sexului — așa zice frumos, dacă nu ne-ar fi teamă s'o supărăm de d-ra Nella Jolietta Negruzzy, — trece câteodată de limitele bunului simț și le fac să cadă în ridicol. Îngăduința noastră ne-ar dicta să le trecem cu vederea — *errare humanum est*. Dar cum — frate dragă — când înconștiența lor perseverență atacă instituțiile noastre creștinești și românești? Intre ele și noi se pune o barieră definitivă — o barieră de simțiri cari lovesc crud interesele bisericii și interesele naționale.

S'au ridicat tovarășele de luptă — încă dela întiințarea societății — să protesteze contra încălcării păgâne care se strecoară machivalic în spiritul tradițional al societății. S'au ridicat demu și cu hotărâre. Au mers cu plângerile lor până la Patriarh și chiar la Maiestatea Sa Regina. Rezultatul intervenției pe lângă M. Sa Regina nu-l cunoaștem încă. Iar pe Înalt Prea Sfântul, d-na Cantacuzino l-a rugat să nu creadă nimic din ce i-se spune, pentrucă... va aranja ea lucrurile. Văzând că atacurile contra sa se întesesc, promite să facă societatea ortodoxă cadou I. P. Sale, pentruca astfel să și-l capete aliat. Dedeșubturile erau mai complicate. D-na Cantacuzino spera să fie aleasă prezidenta unei societăți internaționale, de doamne, unei societăți masonice. „În caz de reușită — ce am avut și ce am pierdut — nu mai am ce face cu societatea națională ortodoxă, cu atât mai mult cu cât forurile internaționale îmi impun, ca o condiție sine qua non, să demisionez din orice societate cu caracter național și ortodox“. Aceasta era logica d-nei Cantacuzino. Numai că în alegeri a fost bătută de o bulgăroaică. Și astfel d-na Didina a rămas mai departe prezidentă nerecunoscută a societății ortodoxe. A rămas, este un cuvânt. Pentru că nu se poate numi prezidentă când ești contestată în Justiție. Iar când întreg comitetul demisionează, trebuie să facă alegeri noi și legale, iar nu să fii întărită samavolnic de o adunare neregulat constituită.

Și acum, o întrebare naturală. De ce au plecat toate camaradele din comitet în frunte cu d-nele: Elena Odobescu, Maria Glogoveanu, Ana Florescu, Elena Perticari, Oromolu, Zoe Manu, etc.? Pentru că d-na Cantacuzino tale

*) Dna Alexandrina Cantacuzino este, precum se știe, o foarte neastâmpărată mânătoare de catolici. Iă atacă și îi înjapă în fiecare zi, în numele ortodoxiei. S'ar crede deci că e o foarte bună ortodoxă. Se vede treaba, că nu-i așa. Nici aici nu-s toate lucrurile în rând. Se pare chiar, că distinsa doamnă e o simplă agentă a masoneriei. Acest lucru îl susține d. I. D. Boroianu, în „Porunca Vremii“ din 9. IX. 36, în rândurile pe care le reproducem aci. — N. R.

și spânzură. Pentru că în aprecierile d-sale n'are nici un criteriu: „Așa vreau, așa fac“, după cum îi vine câte o idee care mai de care mai năstrușnică. Pentru că d-na Cantacuzino nu este loială; pentru că primește jidânci în societate, și mai ales pentru că este masonă.

Dar ce să mai vorbim de autoritate și ce să mai cerem îndatoriri unor spirite rătăcite de sufletul țării? Au cerut-o alții. Ultima oară cu ocazia congresului județean. În Biserică, provocată, d-na Cantacuzino a promis să vorbească contra francmasoneriei și să demintă că a făcut vre-odată parte din această organizație. S'a prefăcut (o atitudine normală la d-sa, când n'are argumente) că i-se face rău și n'a mai vorbit. La banchet n'a mai lăsat-o asistența să vorbească, protestând vehement că nu permite unei masonice să ia cuvântul în numele ortodoxiei. De data aceasta a fost forțată să i-se facă rău, suită în mașină și expediată la București. Mi se comunică că a mai pășit și în alte orașe asemenea manifestațiilor.

La București, s'a încercat presiuni pentru a o determina să iasă public și să declare că n'a fost și nu este masonă. N'a voit în ruptul capului. În schimb s'a dus la congresul din Râmnicul-Vâlcea al alianței masonice pentru înfrățirea popoarelor prin biserică. Se știe că această asociație nu este decât o odioasă încercare de atentat contra strămoșeștii drepte credințe, prin ordinele superioare masonice difuzate ca această ocazie la noi de un Tzancof, Nedelef, Marcovsky, Pacef și alții.

I. D. Boroianu

La ziua Regelui. Tălmăcind sentimentele de credință și iubire ale întreg clerului și poporului nostru credincios față de Suveranul țării, I. P. S. Sa păr. mitropolit Alexandru a trimis M. Sale Regelui Carol II. la Sinaia următoarea teledramă omagială:

Clerul și poporul credincios din Mitropolia Blajului, din prilejul aniversării zilei de naștere, înalță azi rugăciuni fierbinți pentru îndelunga și glorioasă domnie a Majestății Voastre. Domnul să binecuvinteză munca pe care M. Voastră o depune pentru înălțarea Țării și pentru propășirea neamului românesc.

Mitropolit ALEXANDRU

La aceste urări, M. Sa Segele a binevoit răspunde P. S. P. Mitropolit următoarele:

Mulțumesc mitropolitului, clerului și poporului dreptcredincios al diecezei Blajului, pentru caldele și creștineștiile urări.

CAROL

Vicarul capitular al Lugojului. Regretăm că, din lipsă de informație directă, abia astăzi putem lua notă, după „Sionul Românesc“, despre alegerea păr. canonic Dr. NICOLAE BRÎNZEU de vicar capitular al eparhiei Lugojului.

Luăm act cu sinceră bucurie de această alegere fericită din toate punctele de vedere. În prim loc ea trebuie socotită drept un omagiu adus vrednicilor multe ce și-a câștigat păr. Brînzeu printr'o viață de muncă încordată, multilaterală și deosebit de rodnică în slujba Bisericii noastre întregi. Cu scrisul și cu vorba, S. Sa a luptat neincetat în primele rânduri, punând an de an noi pietre însemnate în clădirea Sionului nostru. În același timp, alegerea înseamnă recunoașterea priceperii lui deosebite în arta cârmuirii, organizării și administrării bisericesti.

„Unirea“ ține să-și exprime deosebita sa bucurie pentru această distincție, fiind vorba de unul din cei mai vechi, mai asidui și mai apreciați colaboratori ai săi. — Întru mulți ani!

